

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ . . . 80. 12.— Ἐτησίᾳ . . . 90. 15.—
Ἑξαμήνιος . . . 6,50 Ἑξαμήνιος . . . 8.—
Τριμήνιος . . . 3,50 Τριμήνιος . . . 4,50
ἢ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Ἡ περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Φεβρουαρίου 1920

Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 13

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

Δ' (Συνέχεια)

Τρεῖς ἡμέρες, ἀπὸ τῆς 12 ὡς τῆς 15 τοῦ Ἀπριλίου, ἔμειναν ἐκεῖ φαρμακῶν στρεΐδια. Ὅλα εἶχαν ἀπὸ ἓνα μὲν κατὰ ἀπὸ τὸ μαργαρίτιν στρώμα πού ἔντυνε ἀπὸ μέσα τὸ δάσος. Ἀλλὰ ἐδράζοντο, ὁ Φρίτς καὶ ὁ Τζάκ πῆγαν νὰ κινηγήσουν πάπιες καὶ κέρδιζαν σ' ἓνα μικρὸ δάσος, στὴ δεξιὰ ἑλκῆ τοῦ κοιταχοῦ. Ἐποῦσε βέβαια νὰ παίρνουν τὰ μέτρα τους, ἔπρεπε αὐτίςτᾳ νὰ προσέχουν καὶ νὰ φυλάσσονται καλῶς, γὰρ κἀποὶ καὶ ἄλλα πρὸ ἐπιφύλαξης ἐστὶν ἐκείνη ἐστὶν ἐκείνη.

Κι' ἀλήθεια, ἓνα ἑρᾶν παρουσιάσθησαν ὅσα ἀπὸ τοῦ μεγάλου λεοντάρου ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ πού τὰ στόματα τους κοκκίνιζαν ἀνοικτὰ καὶ οἱ πόδες τους χτυποῦσαν τὰ πλευρά τους μὲ μανία. Τὸ ἀρσενικὸ κτυπήθηκε στὴν καρδιά ἀπὸ μὴν βραῖα τοῦ Φρίτς. Καὶ τὸ θηλυκὸ σκοτώθηκε ὑστερὰ πρὸς ὅσον ὅμως νὰ συντοίμῃ μὲ τὸ πόδι τοῦ τοῦ κοκκίνου τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης γριᾶς Μπίλλ, πού ὁ θάνατός της προξένησε ζωηρὴ λύπη στὸν Τζάκ.

Ὅστε ὑπῆρχαν καὶ τέτοιαι θηρία σὺν μέρος ἐκεῖνο τῆς Νέας Ἑλβετίας, κατὰ τὰ μεσημβρινὰ καὶ τὰ δυτικὰ τοῦ ὅρου τῶν Μαργαριτῶν, ἔξω ἀπὸ τὴν Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας. Ἦσαν εὐτόχημα πού κατέν ἀπ' αὐτὰ ὡς τώρα, εἴν εἶχε ἐκείνη τὴν εἴσοδο ἀπὸ τὴν θάλασσαν τοῦ Φράνκο. Ἀλλὰ ὁ κ. Ζερμάτι λογάριζε νὰ φράξῃ ἐκεῖνη τὴν εἴσοδο καὶ, σὺν τὴν πόλιν, νὰ τὴν ἀν-

ρῶσῃ, ὥστε ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας νὰ μὴν ἀπρόσιτη καὶ ἀπρόσβλητη.

Ὡς πού νὰ γίνῃ αὐτὸ, ὁ κ. Ζερμάτι περιωρίσθηκε νὰ συστήσῃ τοὺς γιούς του τὴν μεγαλύτερη φρονήση. Τὸ πάθος πού εἶχαν γιὰ τὸ κυνήγι, δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς σπρώχνῃ σὲ παράτολμες, μακρυνὲς ἐκδρομὰς, ὅπου ἦταν φόβος νὰ χάσουν τόσο ἐπικίνδυνα συναποντήματα.

Μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα ἐξεδύθηκε γιὰ νὰ ἐγὼν τὰ μαργαρίτια ἀπὸ τὰ στρεΐδια, πού ἦταν σωριασμένα στὴν ἀκαρπορικὰ. Καὶ ἐπειδὴ τὸ πλῆθος

τῶν ψόφιων ἐκείνων μαλακίων ἀρχίσε νὰ ἐγείνη ἀναθυμιάσεις πού δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστες καὶ οὐτε βέλαια ὑγιεινές, ὁ κ. Ζερμάτι καὶ οἱ τρεῖς γιοὶ τοῦ ἀποφάσισαν νὰ φύγουν τὴν ἄλλῃ μέρᾳ πρῶτ-πρῶτ. Ἐπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν σὺν Φελσενχάιμ, γιὰτὶ ἡ κυρία Ζερμάτι βέβαια θ' ἀντισχυόσε.

Ἐκίνησε λοιπὸν ἡ μεγάλη θάρκα καὶ, μπροστὰ ἀπ' αὐτὴν, τὸ καράκι μὲ τὸν Φρίτς. Ὅταν ὅμως ἐξορῶν στὴν ἀψίδα, ὁ Φρίτς, ἀφ' οὗ ἐδῶσε ἓνα γραμματάκι στὸν πατέρα του, ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὰ δυτικὰ.

Ὁ κ. Ζερμάτι δὲν ἔπρεπε νὰ ξέρῃ πῶς ὁ πρωτότοκος γιὸς του πῆγανε τώρα νὰ ἀκαλύψῃ τὸν Ἀντιμύνο Βράχο...

Ε'.

Ἐπιστροφὴ σὺν Φελσενχάιμ.

—Ταξίδι τῆς «Ἐλισάβετ» σὺν ὁμοῦ τῶν Μαργαριτῶν.— Ἐνας ἀγριός.

Ἐν ἀνθρώπινον πλάσμα.—

Ἡ Τζέννυ Μόρτσο.—Τὸ γυναικίον τῆς «Δορκάδος».

Ἀπὸ χάρις στὸν Ἀντιμύνο-Βράχο.— Ἡ διήγησις τοῦ Φρίτς.

Ἡ οἰκογένεια Ζερμάτι μὲ τὰ κατοικίδια ζῶα...

(Σελ. 72, στ. γ')

ρήσαι ο Φρίτς. Θα τους προξενούσε φόβους περιπτώδες ή θα τους έδινε μάτιες ίσως ελπίδες. Τους είπε λοιπόν απλώς πως ο Φρίτς πήγε να κάνει μια αναγνώριση στη δυτική ακτή της Νέας Έλβετίας. "Αλλά ύστερ' από τρεις ημέρες, επειδή ο Φρίτς δεν είχε φανή, ο κ. Ζερμάτι, πολύ ανήσυχος, απέφασκε να πάη να τον βρή.

Στις είκοσι λοιπόν του 'Απρίλη έφυγαν με την «Ελισάβετ» ο πατέρας, η μητέρα και τα τρία παιδιά. Τό καινι είχ' εφοδιασθή καλά γι' αυτό το ταξίδι. Βρήκε τον πιο εύνοϊκό άνεμο που μπορούσε κανείς να του εύχθῃ—μια ώραία νοτιοανατολική αύρα—και υπέγεια της ίδιας ημέρας πέρασε μέσ' από τους βράχους της άψιδας και μπήκε στον όρμο των Μαργαριτών.

Ο κ. Ζερμάτι έσφιξε την άγκυρα κοντά στο στεώμα των σιραιδιών, στο στόμιο του ποταμού όπου κανόνιζαν ακόμη τα λείψανα του τελευταίου καταισισμού. "Αλλά τη στιγμή που έτοιμαζόνταν να έβγουν όλοι στην άμμο-διά, ο Ένέστος εφώναζε :

— "Ένας άγγελος !... ένας άγγελος !

"Αλήθεια, εκεί κάτω, όνόμεσα στα δασυμένα νησάκια του όρμου, έπλεε μια βαρκούλα, που λές κι' ήθελε να-πούγη την πινάσσα της οικογενείας Ζερμάτι, να κρυφθῇ σάν από κρύβο, από δυσπιστία...

Ποτέ, ως τη στιγμή εκείνη, δεν πώς είχε δοθῇ άφορμή να πιστέψουν, πως ή Νέα Έλβετία ήταν κατοικημένη. Είσι, με την πρόβλεψη πιθανής προσβολής, ή «Ελισάβετ» έτοιμάσθη-νε ναμνηθῇ. Κονονάμισα και τουφέκια ήταν έτοιμα νάρχισσα πύρ. "Αλλά όταν ο άγγελος πλησιάσθηκε άκόμη λίγο, ο Τζάν τον εγνώρισε.

— Είπε ο Φρίτς ! εφώναζε.

Ναι, αυτός ήταν, μόνος μέστω στη κοριά. Δεν είχε γνωρίσει από μακριά την πινάσσα, που δεν έπερίμενε να την άπαντήση σ' εκείνο το μέρος, και προχωρούσε προσεκτικά. άφου έλαβε μέλιστα και το πριελακτικό μέτρο να μαυρίση το πρόσωπο και τα χέρια του.

"Ανέβηκε στην πινάσσα, έσπλησε την υπέρα του και τους αδελφούς του—έχι χωρίς να τους μουντζουρώση λιγάκι τα μάγουλα—ύστερα πήρε κατά μέρος τον πατέρα του και το είπε :

— "Επέτρυχα !

— Πώς ;... ή "Αγγλίδα του "Αναμμένου Βράχου ;

— Είπ' εκεί... σ' ένα νησάκι του όρμου των Μαργαριτών, όπου κίθηκε ο

Φρίτς. Σας πήρα γι' άγγίους και δεν θέλησα να την ενθέσω...

Χωρίς να πῇ πάλι τίποτα, ούτε στη γυναίκα του, ούτε στα παιδιά του, ο κ. Ζερμάτι έστρεψε την πλώρη της πινάσσας κατά το νησάκι που ήταν κοντά στην ακτή, στο δυτικό μέρος του όρμου. Καθώς έπλησίαζαν, μπόρεσαν να ιδούν ένα δασάκι από φοίνικες, κοντά στην άκρογιαλιά, και μέσα στο δάσος αυτό μια καλύβα κεικωμένη κατά τον τρόπο των "Ουτιερίτων.

"Αποβιβάσθηκαν όλοι. Τότε ο Φρίτς έσφιξε μια πιστολιά στον άέρα. Κι' άμέσως είδαν ένα νέο να κατεβαίνει έλασρρά από ένα δένδρο, που άνάμετα στους κλώνους του στεκόταν κρυμμένος ως εκείνη τη στιγμή.

Δεν άργησε να φανερωθῇ το μυστικό. Τό άνθρωπινο εκείνο πλάσμα—τό πρώτο που έδλεπαν οι ναπαγοί του Λά ν δ λ ο ρ δ ύστερ' από δέκα χρόνια—δεν ήταν νέος· ήταν ένα κορίτσι είκοσι χρονών, "ντυμένο με στολή ναυτικού δοκίμου. "Ήταν ή Τζέννυ Μόντρο, ή νέα "Αγγλίδα του "Αναμμένου Βράχου.

"Η κυρία Ζερμάτι, ο Ένέστος, ο Τζάν και ο Φραγκίσκος έμαθαν τότε την ιστορία του γράμματος, που είχε εθάσει στα χέρια του Φρίτς σταλμένο από κάποιο ήραιοτεσιανό νησάκι, άπέξω από τον όρμο των Μαργαριτών, μ' έκαν' ε λ μ π α τ ρ ο, και το γράμματος που είχε στείλῃ ο Φρίτς στη δυστυχισμένη ερημίτιδα, μα που εκείνη δεν τό έλαβε, γιατί ο ε λ μ π α τ ρ ο δ ε δεν ξαναγύρισε στον "Αναμμένο Βράχο.

Πώς να περιγράψῃ κανείς τώρα την υποδοχή που έκανε ή είνοςμένη στη Τζέννυ Μόντρο, και πώς να πῇ με πόση τρυφερότητα την έσφιξε στην άγκαλιά της ή κυρία Ζερμάτι ! Την ιστορία της θα τους την διηγούνταν άργότερα· ήξερε όμως αυτή άπιδόν Φρίτς την ιστορία της Νέας Έλβετίας και των ναυτιών του Λά ν δ λ ο ρ δ.

"Η πινάσσα άρρεσε άμέσως τον όρμο των Μαργαριτών με όλη την οικογένεια και με τη νέα "Αγγλίδα. Από τό ένα μέρος κι' από τό άλλο, ήξεραν άρκατά άγγλικά και γερμανικά και να συνεννοούνται. (Γαλλικά όχι, γιατί ή είνοςμένη Ζερμάτι ήταν από τη γερμανική Έλβετία.) Περικτό πάλι να πούμε πόσες περιποιήσεις έλαβε ή Τζέννυ στο ταξίδι αυτό της έπιστροφής. Της έδειχναν όλοι τέτοια άγάπη, τέτοια στοργή, που της φαινόταν πως είχε βρή πατέρα, μητέρα κι' αδελφούς.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ : ΚΑ ΑΝΝΑ, — ΚΟΥΛΑ, ή κυρία της, — Μαρία, υπηρέτρια.
Δομάτιο καιδιό. "Ένα κρεβάτι, μια μικρή τουλάκι κι' ένα τραπέζι για γραφή. "Όταν ύφώνεται ή αυλαία, στη σκηνή φέσονται ή Κούλα κι' ή μαμά της και τον βεντιλάτον στο αόδι.

Σ Κ Η Ν Η Ι

ΚΑ ΑΝΝΑ. — "Ως και της Μαρίας σέκαν' ή χαρά σου να τό ηής. Βλέπεις πως τό καλό δεν κρύβεται ; "Ενώ γιό μίλλεγες κακό μάθημα, θάτρεχες να τόλεγες έτσι σ' όλους ;

ΚΟΥΛΑ (με τα μάτια κάτω και με μετριοφροσύνη). — Μα κακό ήταν πού τώπα ;

ΚΑ ΑΝΝΑ. — "Οχι ! κάθε άλλο νύστα-ίστα ήθελα να πω πώς αυτό είναι τό γνώρισμα του καλού· να μη μπόρης να τό κρατήσης στο στόμα σου· να θέλῃς να τό μάθῃ όλος ο κόσμος (Κτυπούν την πόρτα). "Εμπρός ! (Η πόρτα άνοίγει και μπαίνει ή Μαρία με ένα γράμμα στο χέρι)

Σ Κ Η Ν Η Ι Ι

ΜΑΡΙΑ. — "Ένα γράμμα, κυρία. (Τό δίνει της Κας "Ανας και φεύγει.)

ΚΑ ΑΝΝΑ (άνοίγοντάς τα προσεκτικά). — "Αφ' ποιόν νάναι άρά ής ; Τό γράμμα τό δεν τό γνωρίζω. (Δεν προφταίνει όμως να τό θγάλῃ άπ' τό φάκελλο και ή Μαρία ξαναγυρίζει.)

Σ Κ Η Ν Η Ι Ι Ι

ΜΑΡΙΑ. — "Επισκέψῃς, κυρία, ήλθαν. "Η θεία με τη νονά της κυρίας Κούλας, που φαίνεται, πως είναι. Τους είπα πως έρχομαι να σας τό πώ... Δεν ήξερα αν θέλατε, μά...

ΚΑ ΑΝΝΑ. — Καλέ, καλέ έκανες. Είναι είναι ; (Φεύγει ξεχνώντας τό γράμμα στο τραπέζι της Κούλας. "Η Μαρία ακολουθεί την κυρία της.)

Σ Κ Η Ν Η Ι V

ΚΟΥΛΑ. — (Κάθεται τώρα μπρός στο γραφείο της και παίρνει τό γράμμα στα χέρια σά να τό περιεργάζεται.) — "Η μαμά είπε πως της είναι άγνωστο τό γράμμα τό. Μα έγω τό ξέρω... δεν τό βλέπω πρώτη φορά... "Οχι όμως έδω. Αυτό τό θυμάμαι καλά. Είναι γράμμα που τώχω 'δεϊ στο σχολείο. Μα πού ; Και τί θέλει έδω γράμμα άπ' τό σχολείο μου ; "Α ! με κάνει νάνησυχώ. Με τό να γνωρίζω τό γράμμα τό, που φαίνεται πως γιό μένα είναι κι' έχι γιό τη μαμά. "Αλλά γιό να δοῦμε. Μπορεί να τώσιελαν γιό μένα στενόμα της μαμάς. (Τό κοιτάει.) "Οχι όμως κάτι θάγερσε άπ' έξω. "Ενώ αυτό ίσα-ίσα στα χέρια της μαμάς λέει πως πρέπει να πάη. Πες

ρίεργο ! Δεν μπορώ να ήσυχάσω, αν έδω τί γράφει. Γιατί νομίζω πως ό-λε γιό μένα θα μιλάη αυτός που τώ-γραφει. (Με μεγαλήτερη άνησυχία, που φαίνεται στο πρόσωπο και στις κινήσεις.) Μήπως της γράφουν της μαμάς τίποτα γιό τον έλεγχο μου ; "Α ! αυτό είναι ! Τί ήθελα να 'πώ στο καρίτσια πως δεν θα τον δείξω στο σπίτι μου ; "Εγώ φταίω γιό όλα. Καλά να τό πάθω. ("Ήσυχάζοντας.) Καλέ, νύτρε πως μέκανε ή ένοχη μου ! Τί κατάρρα να πάρω ! Και μ' όλο όμως που δεν πιστεύω τώρα σ' όλ' αυτό, γιό να ήσυχάσω έντελώς πρέπει να δώ τί λέει τό γράμμα και να γελάσω με τις ιδέες που μου κατέδθηκαν. (Βγάζει από τό φάκελλο τό γράμμα κι' άρχίζει ν' διάβασαι.) «Κυρία "Αννα· δεν θα ξύρετε βέβαια—μπράβο σ' όποιον τώ-γραφει ! Και τα δυό σε με έβλεπον τά-γει—δνι έπήραμε έλέγχους, άφου ή Κούλα, ή κόρη σας, σας τον κρύβε...» Τί ; "Ωστε δε γελάστηκα ; Είναι δυνατό ; Αυτό είναι. (Κοιτάζοντας τό γράμμα.) Της άνορθόγραφης της Ειρήνης είναι τα γράμματα. Φαντάσου και πόσα άλλα θα ξεσκεπάξῃ παρακάτω. Μα τί όρελει να τό διαβάσω ; "Ο κακός μου είναι λίγος. Κάθε στιγμή μπορεί να με φωνάξουν από μέσα. (Βήματα άπ' τό διάδρμω.) Νάτο κι' όλο ! "Ανοίγει ή πόρτα και μπαίνει ή Μαρία !)

Σ Κ Η Ν Η V

ΜΑΡΙΑ. — Κυρία Κούλα σας ζυ-κύν στη σάλα. Γρήγορα, γιατί ή θεία κι' ή νονά σας διάζονται. "Έχουν να κάνουν κι' άλλες επισκέψῃς, που είναι να σας πώ.

ΚΟΥΛΑ. — Καλέ. Πές τους πως έρτασα. ("Η Μαρία κάνει να φύγει, μα ή φωνή της Κούλας τη σταματάει.) Να σου πώ, Μαρία. Πό έ-πειτα μην ξεχάσης να μου θυμίσης να σου δώσω ένα γράμμα γιό τό Ταχυδρομείο.

ΜΑΡΙΑ. — "Όπως είπατε, κυρία Κούλα. Μα πηγαίνετε γρήγορα, γιατί θα πούν πως άργησα να σας τό πώ. (Φεύγει.)

Σ Κ Η Ν Η V I

ΚΟΥΛΑ. — "Είσι θα γίνῃ. Αυτό (και πιάνει τό γράμμα της Ειρήνης) δε θα πάη στα χέρια της μαμάς. "Ο-μως πρέπει να ξεσκεπαστή και τό κακό μάθημα, που είπε σήμερα ή Ειρήνη στα Μαθηματικά. Αυτό που λο-γάριαζε γιό μένα, θα τό πώθη αυτό.

(Έπεται τό τέλος)

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

Η ΔΟΚΙΜΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

Καμάρι που τό 'χε ο κ. "Αριστέιδης γιό την άνεψιά του την "Ελενίτσα κι' άγάπη που της έδειχνε !... Μα και πως μπορούσε αλλοιώτικα ; Μή-πως κ' ή "Ελενίτσα, δεν το έδειχνε πάντα τρυφερότατη στοργή κι' όλο-πρόθυμη υπακοή ; Και μήπως δεν ή-ταν ένα λαμπρό κι' αξιογάπητο κορί-τσι ;

"Αλήθεια, τί χάρη ήθελε κανείς και δεν την εύρισκε στην "Ελενίτσα ! "Ήταν καθαυτό τα κ τ ι κ ή σε όλα και πάντα. "Επιμελής όσο καμιά. Τό σχολείο τ' άγαπούσε με τα σωστά της. Μπορούσε, αν δεν εύχαινε κάτι έντακτο και πολύ σοβαρό, να τελειώ-ση όλόκληρο τό σχολικό έτος, χωρίς μισής ώρας άπουσία. Κι' όχι σάν άλλους, που γιό φύλλον πήδρμα, γιό λί-γο πονοκέφαλο, ή γιό λίγη... δια-σκέδαση, τό σκάζουν...

"Όποιος — τρυπῆλης βέβαια — θα προσθάση να πῇ πως ίσως ή μαμά της "Ελενίτσας, ή άλλος από τους δικούς της, ήταν πολύ-αυστηροί κ' έ-πέδαλλαν στη μικρούλα αυτή τη σχο-λαστική άκρίβεια, ως μάθη πως τίπο-τα τέτοιο δεν συνέβαινε· άπ' εναντίας μάλιστα στο σπίτι την γαρίναζαν όλοι πως τό παράκανε. Κι' ο γέρο θεός της φώναζε περισσότερο άπ' όλους. Φοβόταν ίσως μην άρρωστήση ή άγα-πημένη του άνεψιά που έκοπίαζε τόσο και ζούσε έτσι περιωρισμένα από τό σχολείο και στο σπίτι.

"Ακόμα και τεχνάσματα μεταχειρι-ζόταν πειστωμένος ο κ. "Αριστέιδης, γιό να καταφέρῃ την άνεψιά του ν' αλλάξῃ μυαλό (ή και να βάλῃ μυα-λό). "Ήταν χειμωνιάτικη διακάδα ; "Ο θεός έπιθυμούσε άμαξάδα μεσημε-ριτικά, δυό τρεις ώρες να λιαστή λιγάκι και ν' αναπνεύσῃ. Μόνος του τώρα να πάη γέρος άνθρωπος ; Καλ-λίτερα να τον συνόδευε ή άνεψούλα του. Θα εύχαριστιόταν κι' αυτή να βγῇ λίγο στην έξοχη, να ιδῇ πρασι-νάδα και να πάη άέρα, που αιώνως βρίσκεται σε τέσσαρους τοίχους.

Πραγματικός ή "Ελενίτσα θα είχε μεγάλη χαρά, αν μπορούσε να δεχθῇ αυτήν την πρόταση. "Αγαπούσε κι' αυ-τή τον άέρα, την έξοχη, την πρασι-νάδα. Μα έλα που είχε σχολείο !

"Ο θεός όμως δεν ήταν άνθρωπος· ά-στερηθῇ την εύχαρίστησή του γιό τῇ-ρη της. Μπορούσε μια χαρά να πάη μαζύ του τη μαμά ή τό μικρό Νικό-πα· δεν πήγαινε άκόμα σχολείο. "Η "Ελενίτσα ο' άνέπνεε, όπως τό 'λεγε ο θεός, την Κυριακή.

Μα ο θεός θυμόνε, ή τουλάχιστον φευγοθύμονε :

— Είσι άνόρη ! φώναζε στην ά-νεψιά του. Νομίζεις πως θα χαλάσῃ ο κόσμος αν λείψῃς μια μέρα από τό σχολείο. Σάματις θα φύγῃ από τη θέση του και δεν θα τό ξαναβρῇς. "Ε-γώ, τον καιρό που ήμουνα μικρός, συ-χνά-πυχνά τό έσκαζα κανόνι. Και δεν είδα τί κακό έπαθα. "Ελα, μην είσαι άνόρη ! Θα 'ρθῃς ;

Μα σ' όλες του της παραλήσεις, της νοουσίες και της υποσχέσεις ή άπάντησή της "Ελενίτσας ήταν στε-ρεότυπη :

— "Οχι, θείε· τό ξέρετε καλά έ-σεις πως δεν πρέπει. Την Κυριακή πάμε έπου θέλετε.

— "Α, ναι. "Ετοιμάσου πως θα σε πάω την Κυριακή. Τίποτα ! "Εδω κλεισμένη θα καθήσης. "Αφου δεν μ' άκούς και δεν άνοείς να μου κάνῃς σήμερα τό χατήρι, δε σε θέλω γι' ά-νεψιά μου. Δεν έχει ενδιαφή την Κυ-ριακή.

Πολύ συχνά γινόταν τέτοιες σκη-νές και κάθε φορά ο θεός έφρυξε θυ-μωμένος, αφήνοντας την άνεψιά κατα-λυπημένη. Δεν την έμελε αυτή πως της είχε άγριομύληση : — θεός της δεν ήταν σεβαστός κι' άρραπημένος ; — "Ούτε την ένοιαζε αν θα καθόταν κλει-σμένη και την Κυριακή, που κι' αυτό δεν τό πολυτίστωνε· λυπόταν όμως γι-ατί με τόση έπιμονή ο θεός της γύρνε να την βγάλῃ από τη σειρά της κι' ά-πό ό,τι ήξερε σωστό, τίμιο, έπιβεβλη-μένο. Κάποτε της περνούσε μια ύπο-ψία : "Ενόμιζε δηλαδή πως ο θεός της θα τάνανε όλ' αυτά στη φέμματα, έτσι γιό να δῇ ως πόσο θ' άνταίχε ή σταθερότης της.

Αυτή την ιδέα της την είχε βάλει ή μαμά της, που σάν την έόλεπε τόσο στενοχωρημένη, της έλεγε : «ς τ' ά-σταία στα λεία».

"Η "Ελενίτσα ήθελε πάρα πολύ να ήσαν αλήθεια αυτό· γιατί ένοιαζε πως ή έκτίμησή της στο θεό της θα κί-κρινε άρκετά, αν βεβαιωνόταν πως αληθινά «τώσκαζε κανόνι» σάν ήταν μαθητής και πως θα εύχαριστιόταν αν έκανε τώρα κι' αυτή τό ίδιο. Θα έ-δινε κάτι ή καυμένη ή "Ελενίτσα γιό να καταλάβῃ, την αλήθεια, να βγῇ ά-πό τό βάσανο. Μα με τί τρόπο, σε ποιά περίσταση :

Βοήθησε ο Θεός κ' ή περίσταση πα-ρουσάσθηκε.

Έτυχε μια μέρα, ποιος ξέρει γιατί, κάποια δασκάλα της "Ελενίτσας να άπουσιάσῃ. "Ετσι τα κορίτσια σχόλα-σαν μια όρα κορίτερα από τό συνη-θισμένο. ("Έπεται τό τέλος)

Π. Α.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

„ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ!“

Α γ α π η ρ ο ί μ ο υ.
ΑΠΟΙΟΣ μού έλεγε σήμερα, ότι στη Φιλοσοφική Σχολή οι φοιτήτριες κα-
τ'ήντιον να είναι περισσότερες κι' από τους φοιτη-
τάς. Τώρα μάλιστα που πολλοί απ' αυ-
τούς πήγαν στρατι-
ώτες, τ'α θεανία τ'ες
Σχολής είχε γεμάτα
κορίτσια. Αλλά και

στις άλλες Σχολές, Ίατρική, Φαρμα-
κευτική, Φυσικομαθηματική, στη Νο-
μική ακόμα, φοιτήτριες είναι πολλές.
Και συλλογίζομαι τώρα τί μεγάλη, τί
καταπληκτική πρόοδος έχει γίνει στο
γυναικείο κόσμο του τόπου μας—άλλα
και στην αντίληψη της κοινωνίας γι'α-
νών προσορισμό της Γυναίκας—την τε-
λευταία είκοσιπεντατία.

Αλήθεια, έδω κι' είκοσιπέντε χρό-
νια, όνα ένα κορίτσι έλεγε πως θέλει
να πάη όχι στο Πανεπιστήμιο, άλλ-
ωπλώς στο Γυμνάσιο, το κύπταζαν από
το κεφάλι ως τα πόδια με υποψία. Μή-
πως τρελλάθηκε;... Αλλά κι' ο πα-
τέρας που άποφάσισε να υποκύψη σε
μία τέτοια θέληση της κόρης του, δεν
περνούσε γι'α πολύ πιδ φρόνιμος. Χρει-
αζόταν λοιπόν μια έξοφρητική τόλμη,
ένα μεγάλο θάρρος, γι'α νάψηρήση μια
επιπρόσθετη, νεωτεριστική οικογένεια
την κοινωνική πρόληψη, που ήθελε τη
γυναίκα περαιορισμένη στα οικιακά έρ-
γα και στα μητρικά καθήκοντα, και
θεωρούσε άπρεπο κι' επιζήμιο ν' άφιε-
ρώνωνται τα κορίτσια στις Ήπιστή-
μες και πρόπάντων να τις σπουδάζουν
μόλι με τάχιστα.

Εκείνο τον καιρό, στις Αθήνας
είχα γνωρισθί με μια Κεφαλαίωνιτη
οικογένεια, την οικογένεια του κ. Γ.
Παναγιωτάτου. Είχε δυο κορίτσια την
Αγγελική και την Αλεξάνδρα. Πολύ
έξυπνα, πολύ μορφωμένα και τα δυο,
και με τον πάθε να μορφωθούν όσο μπό-
ρούσε περισσότερο. Η πρώτη, που ήταν
κι' έσοχη πιανίστρα, κι' έκτος από το
Γυμνάσιο, είχε τελειώσει και τη Γαλ-
λική Σχολή, ήθελε τώρα να γίνει γι-
ατρός. Η άδελφή της, με τή ίδια προ-
σέχεια, είχε μεγάλη κλίση στη Μαθη-
ματικά. Επειδή όμως θάταν άρκετά
δύσκολο να πηγαίνουν χωριστά, σε δυο
διάφορες Σχολές, τη στιγμή που έπο-
πε να τις συνοδεύη γι'α το άναγκάσι-
μο, κι' ο πατέρας τους, άποφάσισε να

από την οικογένεια να σπουδάζουν κι'
οι δυο Ίατρική. Κι' ή καλή Αλεξάν-
δρα, από τον πάθε που είχε να σπουδα-
ση μια Ήπιστήμη, έστω κι' άλλη από
τη Μαθηματική, άφισε την κλίση της
κατά μέρος και δέχθηκε νάκολούθησθ
την άδελφή της. Αλλώς τε δεν τής ή-
ταν και καθόλου δύσκολο, γι'ατί άν-
θρωπος που έννοσι Μαθηματικά, όλα
μπορεί, όμα θέλη, να τή έννόση και
να τή μάθη.

Ας προσθέσω ότι κι' οι δυο άδελφές
Παναγιωτάτου έκτος από την έπιστη-
μονική νά πούμε ζήλο, είχαν και τα-
ίαντο καλλιτεχνικό, άκόμη και φιλολο-
γικό. Παρακολουθούσαν τη φιλολογία
και την τέχνη, ήτον σε θέση να μιλούν
για όλα τα αίσθητικά ζητήματα κι' έ-
γραφαν κι' οι δυο ώραιότατα πράγμα-
τα, διηγήματα, πεζά ποιήματα και άλ-
λα, που τή έπαιρναν με χαρά τα περι-
δικά και τή ήμερολόγια τής έποχής.
Έννοείται λοιπόν πόσο εύχάιστη υού
ήταν ή συννασιστροφή τους, κι' επειδή,
όλη ή οικογένεια ήταν αγαθή κι' εύγε-
νική, συγγόνια πήγαινα και περνούσα
μαζί της τή βραδυά μου. Και θυμώμαι
άκόμη τα γέλια που έκαναμε, ή και το
θυμό που μας έπιασε καμιά φορά, όταν
οι δυο φοιτήτριες—αν, όνι οι πρώτες,
αλλ' από τις κοώτες βέβαια που γι-
γαν στο Έλληνικό Πανεπιστήμιο—
διηγούντο τάτελείατα επεισόδια που εξ
αίτίας τους συνέβαιναν στη Σχολή. Α-
ξίωστο μάλιστα μού μένει από τις δι-
ηγήσεις αυτές, ότι οι φοιτητάς όταν τις
έλεπαν να μπαίνουν στο μάθημα, τους
έφώναζαν:

— Στην κουζίνα! στην κουζίνα!

Είχαν, βλέπετε, κι' αυτοί τις ιδέες
της κοινωνίας του καιρού τους. Μόνη
Ήπιστήμη γι'α τη γυναίκα, ή Μαγει-
ρική! Και τα σπουδάζον, τα καυμένα
τα κορίτσια και πολλές φορές ίσως
ίσχαναν νάναθεματίζουν την ίδια που
άποφάσισαν τέτοιο τόλμημα. “Ω, ναί!
οι πρώτες φοιτήτριες, και οι γονείς
τους μαζί, έτράβηξαν πολλά, ύπέσσαν,
εμπαύρησαν, γι'α νάναίξουν το δρόμο
στις Ήπιστήμες, που περνούν με τόν
ευκολία στο Πανεπιστήμιο, χωρίς να
νάκουν από κανένα «Στην κουζίνα!»
(τώρα μάλιστα, που σε λίγα οι γυναί-
κες θάγαν και ψήφα...) και χωρίς
να γίνεται το παραμικρό επεισόδιο στη
Σχολή εξ αίτίας τους, παρ'ό μόνι λί-
γος θόσος θόρυβος, λίγα γέλια όταν
ή καθηγήτης λέη κανέν' άστέιο γι'α τα
κορίτσια.

Ενίκησαν οι πρώτες εκείνες φοιτή-
τριες, με την έπιμονή τους βέβαια, αλλά
και με τον τρόπο τους, με τή συμπερι-
φορά τους. Γρήγορα οι συνάδελφοί τους

είδαν πως ήταν όλωσδιόλου μάταιο να
τις άποδοκιμάζουν, άφου εκείνες ήσαν
άποφασισμένες νάψηφούν τα πάντα. Τις
άφιναν λοιπόν ν' άκούουν το μάθημα άνε-
νόχλητες. Επειτα ή ζήλος, ή έπιμέλεια,
ή ευφύια και τάλλα προτερήματα των
φοιτητριών εκείνων, έγέννησαν ένα τε-
θωμένο, ένα θαυμαστό. Οι συνάδελφοί
τις καίρωναν τώρα. Κι' έτσι θρια-
βευτικά τελείωσαν τη φοίτησή τους και
έγιναν κι' οι δυο διδασκλήτριες τής
Ίατρικής με άριστα.

Η καυμένη ή Αλεξάνδρα πέθανε
νεωτάτη. Η Αγγελική όμως ζή και
έσπευσε στην Αλεξάνδρεια, όπου σή-
μερα έχει τη θέση της άναυσεσιστοής
καλύτερης γυναικός τής Έλληνικής
και τής Ευρωπαϊκής παροικίας. Δικαι-
μας και ξένοι την τιμούν και την θαυ-
μάζουν. Ποδ δλίγον καιρού έλαβα από
κει ένα βιβλίο με χρυσό εξώφυλλο. “Η-
τον ή χρυσόβιβλος να πούμε τού Έλλη-
νισμού τής Αιγύπτου” έγραψε τί και
τί έκαναν οι εκεί Έλληνες κι' οι Έλ-
ληνίδες κατά τον Ευρωπαϊκό πόλεμο.

Πολλές σελίδες αυτού του βιβλίου ήταν
άφιερωμένες στην Αγγελική Γ. Πα-
ναγιωτάτου. Κι' άκόμη μια φορά έλαβα
άφου κι' άθανάσω την επιστημονική
και πατριωτική δράση της μεγάλης αλ-
της Έλληνίδος, που όταν ήταν πρώτος
της φοιτήτρια, οι κύριοι φοιτητάί έννο-
ούσαν να την βσιέλουν... στην, κου-
ζίνα!

Τί διαφορά από σήμερα! Τί κατα-
πληκτική πρόοδος που έγινε από
τότε!

Σ α ς α σ π α ς ο μ α ι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μυθιστόρημα του Hector Malot
[Βραβευμένο από την Γαλ. Ακαδημία]
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ' (Συνέχεια)

Καθώς πλησιάζαμε, ή καρδιά μου
κτυπούσε δυνατά. Ένα παράθυρο ήταν
φωτισμένο από την άντανάκλαση μιας
μεγάλης φωτιάς, που έκαιγε στο τζά-
κι, ρίχνοντας κάπου-κάπου κύματ' από
κόκκινο φως, που σάτιζαν το δρόμο
μας.

Όταν φθάσαμε πολύ κοντά στο σπύ-
τι, είδα πως ή πόρτα και το παρά-
θυρο ήταν κλειστά. Αλλ' από το πα-
ράθυρο εκείνο που δεν είχε ούτε πα-
τζούρια, ούτε υπερντέδες, είδα τη Λί-
ζα καθισμένη στο τραπέζι, δίπλα στη
θεία της, ενώ ένας άνδρας, ή θείος
βέβαια, καθισμένος μπροστά τους, μάς
γύριζε τη ράχη.

— Τρώνε, είπε ή Μαντίνας, σε κα-
λή ώρα φθάνουμε.

Αλλά τον έσταμάτησα με το ένα
χέρι, χωρίς να μιλήσω, ενώ έγραφα με
το άλλο στον Κάση να σταθί από πί-
σω μας ήσυχος.

Επειτα ξεπέρασα την άρπα μου
από τον ώμο κι' έτοιμάστηκα να
παίξω.

— Α, ναί! έκαμε σιγά-σιγά ή
Μαντίνας, μια σερανάδα, καλή ιδέα!

— Όχι έσύ! έγώ μονάχος μου.
Κι' άρχισα να παίζω τής πρώτες
νύχτες τής ναπολιτανικής καντσονέ-
τας μου, με χωρίς να τραγουδώ, γι'α
να μη με προδώση ή φωνή μου.

Παίζοντας, κάρταξα τη Λίζα. Σή-
κωσε άμέσως το κεφάλι της και τα
μάτια της άστραψαν.

Τότε άρχισα να τραγουδώ.

Εκείνη κατέβηκ' εύθως από την κα-
ρέκλα της κι' έτρεξε στην πόρτα. Μό-
λις πρόσθα να δώσω την άρπα μου
στο Μαντίνα και ή Λίζα ήταν στην
αγκαλιά μου.

Μας έμπασαν στο σπύτι. Η θειά
Κατερίνα, άφου μ' έρίλησε, έδωσε δυο
πιάτα άκόμη στο τραπέζι.

Την παρακάλεσα τότε να βάλη και
τρίτο.

— Γιατί, ξέρετε, τής είπα, έχουμε
άκόμα μια συντροφισσα μαζί μας.

Κι' από το σάκκο μου έβγαλα την
κούκλα και την κάθισα στην καρέκλα
που ήταν δίπλα στης Λίζας.

Ποτέ δεν έέχασα τη ματιά που μου
έριξε τη στιγμή εκείνη ή Λίζα, ά-
κόμη τη βλέπω μπροστά μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'

Ο Μπαρμπερης

Αν δεν έδιζόμουν πόσο να φθάσω
στο Παρίσι, θάμεινα πολύ καιρό με
τη Λίζα. Είχαμε τόσα πράγματα να
πούμε, και λέγαμε τόσο λίγα με τη
γλώσσα που μεταχειριζόμαστε!

Η Λίζα είχε να μού διηγηθί πως
περνούσε στο Δριζύ, πως την άγάπη-
σαν ή θειά της κι' ή θείος της, που
από πέντε παιδιά που είχαν, δεν το-ς
έμεινε τώρα κανένα και — δυστύχημα
τυνητισμένο στη Νιέβρα, όπου ή γυναί-
κες άφινουν τα παιδιά τους και γί-
νουνται παρακλίνες στο Παρίσι!—πως
την είχαν σάν παιδί τους, πως ζούσε
στο σπίτι τους, τί έργασίες έκανε και
τί ήταν τα παιχνίδια κι' οι διασκεδά-
σεις της: ψάρεμα, περίπατοι με τη
βάρκα, έκδρομες στα μεγάλα δάση,
που τής έπαιρναν όλο της σχεδόν τον
καιρό, άφου δεν μπορούσε να πηγαί-
νη στο σχολείο.

Εγώ πάλι είχα να την ρωτήσω αν
ήξερε τί κάνει ή πατέρας της, αν έ-
λαβε κανένα του γράμμα, και να τής
διηγηθί όλα όσα μού συνέβησαν από

την ημέρα του χωρισμού μας: πως έ-
κινούνεσα να χωθώ στο άνθρακωρο-
χείρι όπου εργαζόταν ή Αλέξης και
πως, όμα έρθατα στης παραμάνας
μου, έμαθα πως ή οικογένειά μου με
ζητούσε κι' αυτό μ' έμπόδισε να πάω να
ιδώ και τη Στεφανία, που το έπιθυ-
μούσα πολύ.

Έννοείτε, ή οικογένειά μου πήρε
το μεγαλύτερο μέρος τής όμυλίας μου,
ή πλούσια οικογένειά μου, γι'ατί έπρε-
πε να πώ και στη Λίζα όσα είχα πη
και στο Μαντίνα, έπιμένοντα προ πάν-
των στης ελπίδες που είχα να πλου-
τίσω και που αν γινόταν αυτό, όλοι θά
ήταν εύτυχισμένοι: ή πατέρας της, ή
άδελφια της, εκείνη, προ πάντων ή
κείνη.

Η Λίζα, που δεν είχε άποκτήσει
την πρώην πείρα του Μαντίνα και
που, εύτυχως γι' αυτή, δεν είχε κίρη
ποτέ στο σχολείο του Γαροφόλη, ήταν
όλοπρόθυμη να παραδεχθί πως όσοι
είναι πλούσιοι σ' αμύτον τον κόσμο, εί-
ναι.

«Έβγαλα την κούκλα και την κά-
θισα στην καρέκλα». (Σελ. 101)

ναί κι' εύτυχισμένοι, ή πως ή περιουσία
είναι ένα φυλακτό, ένα μαγικό πράγ-
μα, που όπως στα παραμύθια, μάς δι-
νει άμέσως ό,τι κι' αν επιθυμήσουμε.
Μήπως γι'α νάνα φτωχός ή πατέρας
της δεν μπήκε στη φυλακή και δεν
σκορπίστηκε ή οικογένειά του; Επ'
εγώ θά γινόμουν πλούσιος, είτε αυτή,
άδιάφορο! Το αποτέλεσμα τουλάχιστο
θά ήταν το ίδιο: Θά βρισκόμαστε πάλι
ένωμένοι κι' εύτυχισμένοι.

Και μήπως πεθούσε τίποτε άλλο ή
καυμένη ή Λίζα;

Περνούσαμε ώραία τον καιρό μας,
όχι μόνο μιλώντας έτσι μπροστά στο
νεροφράκτη, όπου μάς συνόδευε ή κρό-
τος του νερού, αλλά και περπατώντας
στην έσοχη ή μέσα στο χωριό κι' οι
τρείς μας, ή Λίζα, ή Μαντίνας κι' ή

γώ, ή να πώ καλύτερα κι' οι πέντε,
γιατί κι' ή κύριος Κάσης κι' ή δεσποι-
νίς κούκλα μάς συντρέφειαν σ' όλους
μας τους περιπάτους.

Με τον Βιτάλη τα πρώτα χρόνια,
και με τον Μαντίνα τους τελευταίους
μήνες είχα ιδί πολλές χώρες τής
Γαλλίας, με καμιά δεν μού φάνηκε
τόσο περίεργη, όσο αυτή που έδλεπα
τώρα: Δάση άπέραντα, ώραία λειβά-
δια, βρόχοι, λόφοι, σπηλιές, άφρισμέ-
νοι καταράχτες, συχοί βάλτες, και στη
σπηνή κοιλάδα με της άπορρυμνες
από δώ κι' από εκεί πλευρές, τή κα-
νάλη, που γλυστρούσε στη μέση, σά
φίδι. Ήταν κάτι θαυμαστό! δεν ά-
κουγες παρ'α το ψιθύρισμα των νερών.
των πουλιών το κελάηδημα ή τους βόγ-
κους του άνέμου μέσα στα μεγάλα δεν-
δρα. Είμαι αλήθεια ότι λίγα χρόνια
πρόητερα είχα βρή έπίσης ώραία και
την κοιλάδα του Μπιέβρα. Δεν θά
ήθελα λοιπόν να με πιστέψετε τόσο εϋ-
κολα. Εκείνο που θέλω να πώ είναι
ότι παντού όπου περπάτησα με τη Λί-
ζα, παντού όπου παίξαμε μαζί, ή τέ-
πος μού φάνηκε προικισμένος με ό-
μορφίες και με θέλητρα, πε- άλλος
τόποι, ίσως όραιότεροι, δεν τή είχαν
για μένα. Είδα αυτόν τον τόπο με τη
Λίζα κι' έμεινε στην έντύμησή μου
φωτισμένος από τη χαρά μου.

Το βράδυ καθόμαστε άπείσω από το
σπίτι, όταν δεν είχε πολλή ύγρασία ή
μπροστά στο τζάκι, όταν ή όμίχλη ή-
ταν πυκνή, και, προς μεγάλην ευχαρί-
στηση τής Λίζας έγώ έπαίζα την άρ-
πα μου κι' ή Μαντίνας το βιερί του ή
το κορνέπτο. Η Λίζα όμως προτιμούσε
την άρπα κι' αυτό μ' έκανε να καμα-
ρώνω όχι λίγα. Και τη στιγμή που
χωριζόμαστε γι'α να πάμε να κοιμη-
θούμε, ή Λίζα μού ζητούσε τη Ναπο-
λιτανική καντσονέτα μου και τής την
τραγουδούσα.

Μ' όλα αυτά όμως έπρεπε ν' άφη-
σουμε τη Λίζα και τον όραίο έκενο
τόπο και να φύγουμε γι'α το Παρίσι.
Αυτό έγινε χωρίς να αισθανθώ και με-
γάλη λύπη, γι'ατί απ' τή πολλά χρυσά
όνειρα που είχα κάμει, είχε καταστή-
σει να πιστεύω όχι μόνο πως μια μέρα
θά γινόμουν πλούσιος, αλλά πως ή-
μουν πλούσιος από τώρα και πως δεν
είχα παρ'α να διατυπώσω μια εύχη γι'α
να μπορέσω να την πραγματοποιήσω
σε λίγο, σε λιγάκι, σχεδόν άμέσως.

Τα τελευταία μου λόγια στη Λίζα
(λόγια, έννοείται, που δεν τή είπα
παρ'α τή έγνεψα), θά σας άκούουν να
καταλάβετε καλύτερα πόσο ήμουν εί-
λικρινής στην άσταπάτη μου: — Θά
έρθω να σε πάρω με άμάς, που θάχη
τέσσερα άλογα, τής είπα.

(Έπεται συνέχεια)

Ευρώπ., Ξέν. Νέαν.

— Η Βαυαρική με Φαλκ. Αύραν, Γοργήν Ψαρόπ., Άγγελ. Φθιτ., Γαπανξόν, Άνυόπα-γτην, Άραπάκι.

— Το Σμυρναικό Άκρογιάλι με Σαυρονίπ., Ίων. Βλέμ, Ζακυνθ. Άκρογιάλι.

— Η Ίτιά με Βαμ. τ. Έλ. Λαυθ., Αύτοκράτ. τ. Τρέλ., Έλλ. Τρόκμαν.

— Το Βελουδένιο Τριαντάφυλλο με Χιώτ. Τριαντάφ., Ψεύτ. Κουκλ., Μαγεμ. Ρεματ., Μπουμ. πουλίαν, Εμαρμένην, Χελιδ. τ. Έρην., Καλικάντζ.

— Το Δακρυσιμένο Λουλούδι με Παράξ. Ποιγκηπ., Θλιμ. Ψυχην, Γαλαξιδιότακι, Τόσκαν.

— Η Νηρέα του Ευρώπ. με Σουλβίαν Καμμή, Μελαχο. Νησιωτοπ., Γαλασο. Σκανδαλ. Τόσκαν, Σαυρονιόπουλιν, Σαλαμπό.

— Η Ξανθή Μαρκισ. με Μελαχο. Λαίδην, Παράξ. Ποιγκηπ., Τρέλ. Ποιγκηπ., Άγιαποστολίτισσαν, Λέναν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ άσπάζεται τους σίλους της: «Φλοίσβον των Κυμάτων» (συγκοινωνία δεν υπάρχει; όπου κι' αν πάτε, «παρείτε να λαμβάνετε το σύλλον και νάνταλλάσσεται Μ. Μυστική» σ' όλα τα μέρη της Ευρώπης έχω συνδρομητάς γράψε το και τής αδελφής σου με τα χαιρετήματα μου). «Κόδοιγχαν» (περαστικά ευχαριστώ πολύ διά τας ενεργείας, αλλά μεταγραφή ξεσπαθώματος δεν είναι δυνατόν να γίνει). «Νόαν» (τά έλαβα, περαστικά «Φυάκα» (Βέδικα, είναι μεγάλη άδικαιοσύνη να καθυστερούν τεταδία, αλλά τί να τους κάμω που δεν τ' έννοούν: όχι οι Έβδ. Διαγωνισμοί δεν θά επαναληφθούν επάναν άδικόν τον τόπο). «Επιδοφόρον» (έλαβα, ευχαριστώ περαστικά τής αδελφής σου). «Βελουδένιο Τριαντάφυλλον» (έστειλα σ' ευχαριστώ που με θυμήθηκες μόλις ήσυχασες). «Σμυρναικό Άκρογιάλι» (ό λόγος είναι ότι τελευταίως οι λύται είχαν λιγοστεύσει πολύ: θά πή λοιπόν ότι τα εύκολα εκείνα προβλήματα δεν τους ένδιέφεραν περαστικά).

«Βολιωτάκι» (όλα τα εύλλα υπάρχουν προς 30 λεπτά έκαστον). «Γ. Ε. Μαρκ.» (και άλλα θα δημοσιευθούν συνήθως δημοσιεύονται δύο-τρείς του καθενός). «Βακυνθινό Διαβολάκι» (ευχαριστώ πολύ για τ' ξεσπάθωμα). «Σδέντζον» (δεν βρίσκω μεγάλη διαφορά: άς μείνη έτσι «Κεραλλήν. Έλάτην» (ναι, προς 30 λεπτά τ' ένν). «Θριάμβον του Δικαίου» (ναι, επιτρέπεται: διό τ' άλλο, δεν γνωρίζω). «Ουδερική Κυνηγόν» (ό τόμος έστάλη την 18 «Φεβρ.». «Βιβλιοφάγον» (περίμενε: τ' άποτέλεσματα που είδες, ήταν του περσινού Διαγωνισμού. του έφταίνον ο' άρχήσουν ακόμη να βγούν). «Άφρισμένον Κύμα» (ένεγραφή και έστάλησαν την 28 Ιανουαριού). «Χιονισμένον Βράχον» (έχει καλώς). «Μονοκέφαλον Άετόν» (που μου γράφει, ότι ο Γουανισάκης κ. Λαμπρινός έσώστησε στους μαθητάς με θερμά λόγια την Διάπλαιν: τον ευχαριστώ πάρα πολύ). «Δημ. Κ. Πολυζ.» (τιμώνται δο. 11). «Ξεπε. Λόρδον» (άπλουστατα, την έκαμα εύκολώτερη, γιατί ήταν πολύ δύσκολη, αν όχι και άλυτη). «Βεοδένιαν» (πώς! την έλαβα και με τή σειρά της θά δημοσιευθή). «Άρην» (βοήθειον έστειλα). «Λόρδον Γαλαξιδιότα» (ναι, ό κ. Ε. έλαβε τ' όράμα σου και θά σου απαντήσει, μόλις λάβη καιρό). «Υϊόν της Ελλάδας» (προπεσον τ' είχαν άλλες τ' Ψευδώνυμο σου). «Ίόνιον Κύμα» (Άσκήσεις τώρα δεν είναι δεχταί: περίμενε να προκηρυχθ' ο νέος Διαγωνισμός). «Άκινθολίδαν» (είναι στον Έπαινον της Μεσαιας Τάξεως). «Α. Α. Έλιν Έλευθερωτήν», «Άκτιν Βελουδέου», «Κυναίγειρον», «Έλευθερην Πατρίδα» κλπ. κλπ.

«Ευδοξον Κυανόλευκον», «Φωγην της Ήπειρου», «Ίσινένειαν εν Τάροις» (έλαβα, ευχαριστώ). «Π. Ι. Χατζ.» (Πάλιν), «Φιλολογική Αναγέννησιν» «Άκτινός. «Ήλιον» (έστειλα).

ΕΙΣ ΟΣΑΣ έπιστολάς έλαβα μετά την 25 Φεβρουαρίου, θ' άπαντήσω εις τ' προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Τέλος του 186ου Διαγωνισμού Άνσεων Δεκεμβριών-Φεβρουαρίου. Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 29ης Απριλίου, αλλά και πέραν τής προθεσμίας τούτης έφ' όσον δεν θά έχουν ακόμη δημοσιευθή, όπως και των προηγουμένων φυλλαδίων].

179 Δογοπαικτικός Δεξιόγραφος

Όσο και να με ζητήσ.
Αύτα μου, δεν θά με βρής.
Άργονόττης όμως είμαι
και στήν πρώτη γράμμη κείμαι.
Έστάλη υπό του Μακεδόν. Προσκόπου,

180. Στοιχειόγραφος

Νήσος είμαι τής Ελλάδος
Στους άρχαίους ίσοή.
Άν με άποκεφαλίστεις,
Κτύπα με με τ' ό σφουρί.
Έστάλη υπό Σπυρ. Κ. Τσιλιμίδου

181. Μεταγραμματισμός

Τ' ό Τά εάν βγάλης
και βάλεις τ' ό Μί,
γώρις άλλον κόπο,
θά ίδής στη στιγμή
Γνωστή των άρχαίων
Θεά να προσάλλη
Άλλά και συγγρόνως
να γάνεσαι άλλη.

Έστάλη υπό της Άναγεν. Έλλάδος

182. Δογοπαίγνιον

Ποιό είν' εκείνο, φίλοι λύται,
τ' ό ποίον, άν και γάνει.
σε γιλιάδες όδοιπόρους
εύσεργετικόν έφάνη;

Έστάλη υπό της Πατριωτ. Ένώσεως

183. Γωνία

†*****= Νήσος της Ελλάδ.
*†*****= Στρατηγ. Άλεξάν.
†***= Μητηρ ήρωος
†**= Νήσος Ιταλίας
†**= Όροσειρά
*†*****= Βυζ. Αυτοκράτωρ
†*****= Ιερά πόλις
Οί σταυροί καθέτως ρωμ. εήτωρ

Έστάλη υπό του Κόμητος Δορίνκου

184. Κρυπτογραφικόν

123456789= Όπως Όμηρικός
334158= Μοίρα
32428= Πόλις
4562= Σαλατιζόν
5158= Χυμός
621458= Ξιδον
72458= Πιθόν
812458= Ιζήδης

Έστάλη υπό του Κόδοιγχαν

185. Άκροστοιχίς εξ αντιθέτων
Ταρχικά των αντιθέτων των κά-
τωθι ζητουμένων λέξεων άποτελούν
Μούσαν:
Δυστυχής, σηκώνω, δύσις, δειλός,
άσχημος.

Έστάλη υπό της Ίδεώδους Ψυχής

186. Φωινηεντόλιπον

— βορμνς — τ — βογ — δν — τ — φβ
Έστάλη υπό Χαρικλ. Π. Κουφοπαντελή

187. Γρίφος

λι	λι	λι	ον
λι	λι	λι	ον
λι	λι	λι	ον
λι	λι	λι	ον
λι	λι	λι	ον

Έστάλη υπό της Άνανθυλλίδος

Τέλος του 186ου Διαγωνισμού
Άπό τ' ό προσεχές άρχίζει νέος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσ. του φύλλ.

708. Πέρογμος (περογάμος) — 709. κωστία (λεωνός, τα.) — 710. Κως θως. Τυρόλον- λουτρόν.

712. ΣΑΛΛΑΜΣ	713. ΣΥΜΠΑΣ
Ρ Ρ Λ	Υ Ο Π
Τ Κ Β	Μ Ρ Ο Λ
ΠΑΝΑΜΑΣ	Π Ο Η
Δ	Α Π Η Ρ
Ι	Θ Ο Ω
Α	Ε Ρ Γ Α Τ

714. Διά τ' ό ΦΑ: φά-Ι Ι Ο Ο
ο ος, Φανή, φανός, ΑΝΑΜΝΗ
φάσις, φάσις — 719. Ό λαγός
δελός. — 720. ΚΑΡΠΑΡΙΑΣ (ΚΑΡ-
ΠΑΡΙΑ, ΒούλγαΡΙΑ, ΤαρταρΙΑΣ).
— 721. Όποιος ψηλά κοιτά, πάντα στραβό-
723. Κόμη πολλή χρόνου, μ-
σις ού φρονήσεως (κόμη, μ-
αχρών, ού-μην εις εις-οφρον εις

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομη-
ταί, των όποιων έληξεν ήδη
συνδρομή, να σπεύσουν να
ανανεώσουν. Είς τ' όιαύτας
στάσεις καμμία καθυστέρησις
επιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει
έργον μας.

Οί εν Αιγύπτω και Κύ-
προνδρομηταί, ήμπορούν να σ-
λουν τ' ό αντίτιμον μέσον Τρο-
ζης Άθηνών ή Τραπεζής τ-
νατολής διά διατακτικώς των
και ύποκαταστημάτων τ' ό

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Κ' — 126]

Τόσκα, να μαντεύατε την τι-
που μ' άς κάνε ει!!
Άραπάκι, Ρεζεντά, Άε

[Κ' — 127]

ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
Υπομήριος Δημοψηφί-
τος 1919, ύποστηρίζόμενος
την «Όμοσπονδία»
ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

[Κ' — 128]

ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΟ, σ' ός εύ-
στώ πολυ αλλά δεν άνταλλά-
σω.
ΕΒΕΝΤΖΟΣ

[Κ' — 129]

Ολοι ψηφίσατε τ' ό
ΚΙΤΑ ΤΟΥ ΑΙΤΑΙΟΥ

[Κ' — 130]

Ο Εύγενής Παλμς ή άλληλογ-
φεί με δίλως. Άσις: Γεώργ.
Μοτάλην, Πλάτανον Ναυπακ-
[Κ' — 131]

Ποιός θ' άργηθ' ή την ψήφο του
στην ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΛΠΙ-
Κάνενας, άν ειςθε καλοί ΠΑΤΕ-
ΤΕΣ!

[Κ' — 132]

Κουρελάκι, εις τ' ό γενέθλιά
χρόνια πολλά — Συμβουλή
[Κ' — 133]

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Τ' ό είπα, τ' ό ξαναέω και δεν
τ' ό ξαναπό: Μ. Μυστική
άνταλλάσσω με κανένα τ' ός
τεινάντας ευχαριστώ. — ΦΡΕΝΤ

[Κ' — 134]

ΛΗΜΟΝΗΘΕΙΣΙΑ ΠΑΡΕΙΣ,
ένόμιζα για κορίτσι. Δεν δι-
μαι.
ΤΟΡΓΗ ΨΑΡΟΠΟΤΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

“ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,, διηγήματα δο. 5
(ταχυδρομ. δ. 5.50)

“ΦΟΙΤΗΤΑΙ,, θεατρικόν έργον. δο. 5
(και ταχυδρομικός δο. 5.50)

Μετ' όλίγας ήμέρας

“Ο ΠΟΛΕΜΟΣ,,
(1912-1913)

Άθηναϊκόν μυθιστόρημα άπό 450 σελίδες)